

ניב עמית

שורש הרע של ציר הרשע

ההנחיה שנועדה להגן על ילדים נפגעי התעללות נוצלה לרעה על ידי קומץ נשים שואפות נקם [פלאש 90]

רשימות קודמות

- החיך בעקבות תקיפת בינש
- השפל בתדמית השופטים

[רקע](#) <

[סיפורה של הנחיה 2.5](#) <

[הוכחות](#) <

...

תגיות: עדנה ארבל, בן כספית, דוד פרנקל, דוד פרנקל, חיים אמסלם, נתן זלוצ'ובר, הנחיות מנהליות

רקע

על-פי מקורות אמינים שיפורטו להלן, הפכה הגשת תלונות-שווא על אלימות לחלק בלתי נפרד בתיקי גירושין ומהווה בין 50 ל-90 אחוז מהתיקים(!), תלוי את מי שואלים.

הגשת תלונה על אלימות על-ידי אישה כנגד בעלה, מובילה **תמיד** להוצאה **מידית** (לפני כל בדיקה וחקירה ולמחת האמור להלן) של הבעל הנילון מבית-מבצח, הרחקתו ממעוז כוחו והפקרתו לגורלו ככלב ברחוב (או במקרים רבים אפילו מעצרו), ניתוקו מילדיו והפקעת רכשו, מצב בו, נקבעו כבר de-facto פסקי הדין במשפטי הגירושין כך שלמעשה הדין המשפטי התייתר (כי מה כבר נותר לעשות לאחר מכן – המורחק יאלץ, אם בכלל יוכל, להוציא כספים רבים ולהמתין זמן רב עד שיתברר ענינם בביהמ"ש לענייני משפחה וגם אז סיכויי שיוחזר המגיע לו – קלושים, בלשון המעטה, הטרואמה כבר התקבעה).

בנוסף, **תמיד** תפנה המתלוננת, כבר למחרת בבוקר, לביהמ"ש לענייני משפחה ותבקש (ותקבל כמעט אוטומטית) צו הגנה/הרחקה שיקבע את העולה ואף ישמש אח"כ בהליכים כהוכחה-כביכול להאשמותיה של האשה (הנה, הרי הצליחה לשכנע שופט וקבלה א...). לתשומת ליבכם – למרות שמדובר בדין פלילי לכל דבר ועניין, לא חלה על הוצאת צו ההגנה/הרחקה חובת ההוכחה כמו בכל דין פלילי אחר... מספיקה עדות המתלוננת בלבד!

אם כך – מה הבעיה? ובכן, **חוק העונשין תשל"ז - 1977** בסעיפים מ-236 ואילך (הפרק העוסק בשיבוש עשיית צדק), ביניהם במיוחד סעיף 240 (עדויות סותרות) וסעיף 243 (הפצת ידיעה כוזבת), קבע במפורש כי תלונת-שווא תטופלנה על-פי ההליך הפלילי ותבאנה למאסרים רבי - שנים במקרים כאלו... והנה מגיע **שורש הרע של ציר הרשע!!! המשטרה והפרקליטות אינם מעמידים לדין פלילי את מתלוננות-השווא!!! גם כאשר מתברר, משלב הגשת התלונה ועד להחלטת הפרקליטות אם יש מקום להעמיד את הנילון לדין!!!** וכל-כך למה? כי יש להם כסת"ח מטעם פרקליטות המדינה (משרד המשפטים) בצורת **הנחיה 2.5**.

כמה מילים להבהרת המונח "**הנחיות פרקליט המדינה**" (את הנסח הרשמי והמלא תוכלו למצוא באתר משרד המשפטים: הנחיות פרקליט המדינה) – "**... לקט הוראות והנחיות... לתורת הפרקליטות ... הייצוג הראוי בבית המשפט, ההתייחסות הנאותה ללקוח, לצד שכנגד, לקורבן העבירה ולאזרח... ההנחיות נועדו לסייע בהתמודדות עם הבעיות העולות במהלך העבודה היומיומי בפרקליטות ויש בהן כדי להבטיח מדיניות אחידה של התביעה הכללית... "** או,

במילים פשוטות – ההוראות באות להרחיב ולתקן את מה שלא עשה המחוקק בצורה מושלמת.

במאמר מוסגר נוסף כי כתוב שם עוד: "... הפרסום מקדם את זכות הציבור לדעת, את השקיפות ואת אפשרות העלאת נושאים שונים שבטיפול הפרקליטות לסדר היום הציבורי... פרסום נגיש ונוח של המדיניות וההנחיות בצורה ברורה וזמינה לכל פרקליט, תובע, עורך-דין ואזרח מקדם את האחידות בפעולות הפרקליטות והתביעה הכללית ואת השוויון בפני החוק... ובמידת הצורך גם לבקר את המדיניות ולהעיר לגביה." – כנראה הוכחה לחוש ההומור המקאברי שיש להם שם בפרקליטות!

סיפורה של הנחיה 2.5

בשנת 1993 הוציא פרקליט המדינה את [הנחיה 2.5](#) שמעדה, במקור, לקבוע את "מדיניות התביעה בהעמדה לדין של עד תביעה ו/או מתלונן שחזר בו במשפט מעדותו במשטרה" בעיקר לגבי קטינים שהגישו תלונה נגד קרח משפחה בנושאי אלימות ועבירות מין כדי למנוע אפשרות הפעלת לחץ עליהם לחזור בהם מעדותם.

עד כאן, הכול דבש.

אלא שאז, בין השנים 1996 עד 2004, כהנה הגברת עדנה ארבל כפרקליטת המדינה וכיאה וכיאות לשליחותה הפמיניסטית-רדיקאלית (ולהתנהלותה בכלל הראייה לוועדת חקירה ראו למשל את התנגדויות שהוגשו למיניה לוועדה לבחירת שופטים, מאמרים שפורסמו במעריב באותה תקופה ולמדור [עדנה ארבל](#)), הכניסה "תיקונים קוסמטיים" בהנחיה כדי לתת בידי חברתיה כלי שטני חדש להתעללות בגברים.

מאז הכניסה הגב' [עדנה ארבל](#) את השינויים להנחיה והרחיבה את מטרת ההגנה שהיא מספקת מפני חוק העונשין למגיש תלונת שווא במשטרה כך שנכללות בה בפועל גם נשים, שולחים עוה"ד את לקוחותיהן (נשים בלבד) להגיש **תלונות שווא במשטרה** על אלימות מתוך ידיעה בחרה כי:

1. גם כאשר תתגלה העובדה שהתלונה הייתה תלונה שיקרית – **לא תענשנה מגישות התלונה** (בגלל "הענות" המשטרה להוראות ההנחיה) כמתחייב מחוק העונשין, וכן,

2. תגובת המשטרה המידית תהיה הוצאת הבעל מביתו ובכך **קביעה בפועל של פסקי הדין** במשפט הגירושין.

על כך כבר העידו **פומבי** עוה"ד יפית אולאל ([בתוכנית הבוקר "המקצוענים" ששודרה בערוץ 10 לפני כשנה](#)) ועוה"ד כנרת בראשי בראיון שנתנה לעיתונאי [בן כספית](#) במסגרת תוכנית "עושים סדר" בתאריך 6.7.2009.

בכך נתנה הגב' ארבל את הגושפנקא בידי נשים, עוה"ד למעמד אישי תאבי בצע וחסרי מצפון, משטרה, פרקליטות, שופטים ושאר מרעין בישין המעורבים בעולם הגירושין, את האפשרות לנצל את המשתמע מההנחיה (המתוקנת/מעוותת) בצורה הפוכה לכוננתה המקורית וליצירת מצב בלתי נסבל של עיוות דין אכזרי ומפלה כלפי גברים.

הוכחות

הנושא ידוע ומוכר היטב לכל הגורמים האפשריים, בין השאר נזכיר את הפרסומים הבאים:

• **"חוסר אונים"** מאמר שפרסם נצ"מ (בדימוי) ד"ר פיני יחזקאלי בירחון 187 של "מראות המשטרה" (סיפור מעניין בפני עצמו – מאז שנתגלה דבר קיומו של המאמר הנ"ל והוא לשימוש לצרכי הסברה, מחקה המשטרה את הגיליון האמור מאתר המשטרה!!! **משטרת ישראל מעלימה עובדות!!!**)

במאמר זה כותב נצ"מ יחזקאלי בצורה מפורשת (ההדגשות שלי):

"... קבוצת אוכלוסיה זו היא הבעייתית ביותר, כיוון שמחד-גיסא, הנזק שהיא גורמת לתהליך הטיפול הוא כבד, ומאידך-גיסא, גורמים שונים במערכת אכיפת החוק כמעט שאינם מעלים את הנושא, בשל החשש מתגובתם של ארגוני נשים וארגוני עבודה סוציאלית. מדובר באוכלוסיה "טפילה", המנסה לעשות שימוש לצרכיה במנגנון אכיפת החוק, להשגת עמדת יתרון על הצד השני, במאבקי גירושין ובמאבקים על רכוש וגם על-רקע מניעים רגשיים כמו נקמה.

כיום, חוב המכריע של התלונות במשטרה על אלימות במשפחה מביאות למעצר החשוד. זה קורה גם כאשר התשתית הראייתית חלשה, כאשר אין סימני פגיעה וכאשר החומר היחיד הנמצא הוא גרסאות סותרות של המעורבים (הסיכויים גבוהים במיוחד בשעות אחר-הצהרים, הערב והלילה, כאשר הקצינים התרנים בתחנות, בדרך-כלל, אינם מקצועיים, ויודעים, כי עדיף מבחינתם שישגו בביצוע מעצר שווא על-פני שחרור בעייתי, שיכול גם לפגוע בקורבן וגם בהם ובקריירה שלהם). מעצר שווא בתחנת המשטרה יכול להגיע להארכת מעצר בבית המשפט ואף להגשת כתב אישום, למחת שאין

בתיק מאומה, וסופו להסתיים בזיכוי החשוד. על-כן, רבים היום המקרים, שבהם מקבלות נשים, הנמצאות במאבקי גירושין "עצות חבריות", ולצערם, מה שחמור מכך, אף הנחיות מעורכי-דין להגיש תלונות שוא.

הנושא מוצנע על-ידי המשטרה, וכל ניסיון להעלותו מותקף על-ידי ארגוני נשים וארגוני העובדים הסוציאליים, ומבחינתם בצדק. זאת, כיוון שאוכלוסיית הפונת אליהם היא אמיתית במאת האחוזים, ועל-כן נראות להם טענות כאלה כשוביניזם וכנקיטת עמדות, התומכת במתעללים.

קבוצה אחרת, המרבה להיתקל בתופעה, היא השופטים. שופטים, שרכשו להם שם של מי ש"חתימתם קלה", חווים בעת התרונות שלהם "הצפה" של פניות נשים למתן צווי הגנה, ואילו שופטים, הנתפסים כקפדנים וכמחמירים, יעבירו תרונות "שקטה", כמעט נטולת פניות כאלה. מפגש נוסף עם התופעה הוא כאשר המשטרה דורשת בבתי-משפט הארכת מעצר, במקרים שלא הצדיקו מעצר מלכתחילה (בנסח הטענה המוכרת: "עדיף שבית המשפט ישחרר") או כאשר מוגשים כתב-אישום במקרים מובהקים, שבהם היה התיק צריך להיסגר.

גם קבוצה זו נמנעת, כפי הנראה מאותן סיבות, מלהעלות דברים אלה על הכתב.

בשל גודלה של קבוצה זו (היא יכולה להוות מעל 50% מהפניות לתחנת משטרה), חשוב לטפל בה. כן גם משום ששופטים, הפועלים בשטח בלחץ האיחועים, נוטים לגבש לעצמם תוכניות עבודה - אם שלושת האיחועים האחרונים שבהם נתקל השוטר היו איחועי שוא, "טה השוטר לראות ככזה גם את המקרה הבא ולהיפך".

"הבעייתיות של הרחקה מהבית במקרים של חשד לאלימות נגד בני זוג במשפחה: פרספקטיבה של לקיחת סיכונים"
מאמר של פחפ' מיכאל בר-אלי, עוה"ד מאיר בר-מוחא ופחפ' דוד פרנקל שפורסם בגיליון 8 של הירחון "משטרה וחברה".
גם מאמר זה נמחק מארכיון אתר המשטרה.

"מגמות בחקיקה בתחום האלימות בין בני זוג" מאמרו של כב' השופט נתן זלוצ'ובר שפורסם בגיליון 8 של הירחון "משטרה וחברה". למרבה הפלא, גם מאמר זה נעלם באורח מסתורי מארכיון אתר המשטרה.

אשמח להציג לפני כל דורש לפחות עוד 2 מאמרים **אקדמאיים-אובייקטיביים** כאלו, עוד כ-10 נוספים שנכתבו מטעם בעלי עניין ועוד עשרות כתבות עיתונות (מודפסת, אינטרנטיות, טלוויזיה ורדיו) על תוצאותיו החת-הגורל של עיוות זה.

מעניין במיוחד יהיה עיון בנתוני המטה הארצי, חטיבת חקירות, מחדר נפגעי עבירות אשר נמסר ע"י סנ"צ מרת זיו לוועדת-המשנה "לבדיקת טענות על מדיניות של החמרה כלפי גברים בדבר תלונות כזב של נשים" בכנסת בראשות ח"כ חיים אמסלם בישיבה מיום 18.12.07.

ניתוח פשוט וקצר של הנתונים המופיעים שם יביא למסקנה כי מדובר בכ-90% תלונות-שוא מסך כל התלונות שהוגשו למשטרה בתחום האלמ"ב.

כאמור מעלה, בכך הגישה הגב' ארבל לחברותיה, על מגש כסף, עוקף-חוק שטני המאפשר לנשים שאפופות-נגם ושילומים לקבוע מראש את תוצאות משפטי הגירושין שלהן.

ואחר-כך תתפלאו למה זורקים עליהם נעליים!!!